

عباسعلی کامل نیا استاد و داور رزمی محله بهارستان از روزهای سخت زندگی اش می گوید

سلامتم را از دست دادم، اراده ام را نه

راه تجربه

سمیرا منشادی بعضی آدم ها ورزش را از کودکی شروع می کنند و برای قهرمان شدن برنامه ای منظم می چینند. اما بعضی دیگر مانند عباسعلی کامل نیا، درست از دل حادثه، از میان درد و شکست، راهشان را به سمت قهرمانی باز می کنند. عباسعلی کسی است که مسیر ورزشش برایش از تخت بیمارستان شروع شد. نه از سالن تمرین، تصادفی سخت در سال های نوجوانی، عضلاتش را از او گرفت. اما اراده اش را نه. دوماه بستری، یک سال درمان و بازگشت دوباره به زندگی، نقطه ای شد برای تولد یک ورزشکار.

این رزمی کار محله بهارستان که روزی برای برگشتن به زندگی عادی تلاش می کرد، امروز دان ۵ کامبت و چندین مقام قهرمانی کشوری و استانی دارد، مربی درجه یک، داور نمونه هیئت انجمن های رزمی استان خراسان رضوی در سال ۱۴۰۴ و حامی مالی ورزشکاران است و هر سال ده ها شاگرد را آموزش می دهد. او ورزش را زمانی که ۲۵ سال داشت شروع کرد. اما مسیرش ساده نبود؛ از تمرین های تنهایی در خانه با چند وسیله ابتدایی تا سکوی استانی و کشوری، از شکست ها تا مدل ها، و از درد تا افتخار. کامل نیا باور دارد که بعضی زخم ها آمده اند تا انسان را قوی تر کنند. روایت او، روایت مردی است که از دل محدودیت ها، نردبان صعود برایش فراهم شد.

عبور از دل آتش

وقتی چهارده ساله بود و اول دبیرستان، در یک تصادف که منجر به آتش سوزی ماشین شد، او هم دچار سوختگی شدید شد. عباس دوماه در بیمارستان سوانح و سوختگی بستری بود و یک سال هم درمانش طول کشید. او می گوید: قدرت عضلاتم را از دست داده بودم. برای اینکه دوباره به زندگی عادی برگردم، مجبور بودم به باشگاه بروم. دو سال در باشگاه بدن سازی کار کردم. حتی در خانه هم بیکار نمی ماندم. چند تکه لوازم بدن سازی خریده بودم و با همان ها تمرین می کردم. می خواستم هر چه زودتر توانایی و قدرت بدنی سابقم را به دست بیاورم. رفتن به باشگاه همان وقدم گذاشتن در مسیر ورزش همان.

هنگامی که در باشگاه، حرکات ورزشی سایر ورزشکاران را می دید، دوست داشت بتواند مانند آن ها بهترین خودش را به مربی نشان بدهد. اما آسیب دیدگی کتفش باعث شد در پرورش اندام موفق نباشد؛ «دوستم در باشگاه استاد امیری در رشته رزمی تمرین می کرد. خیلی برایم از استاد و تمرین هایش تعریف کرد. علاقه مند شدم که در این کلاس ها شرکت کنم. راستش همان اول بیشتر شیفته مرام و رفتار استادم شدم.»

آرام آرام به این فکر افتاد در مسابقات هم شرکت کند. تمرین های

مداوم جواب داد و او برای مسابقات استانی کیوکوشین (کامبت) انتخاب شد. این ورزشکار توضیح می دهد: در آن مسابقات مقام سوم استانی را به دست آوردم. همین باعث شد انگیزه بیشتری پیدا کنم.

لذت مربیگری

کامل نیا که متولد ۱۳۶۵ است، از سال ۹۷ مربیگری را شروع کرد و این حرفه را دوست دارد. می گوید: آموزش لذت خاصی دارد. هنگامی که تکنیکی را به بچه ها آموزش می دهم و آن ها مشتاقانه گوش می دهند و تلاش می کنند آن را اجرا کنند، برایم لذت بخش است.

او درباره باشگاه محله سیدی که در آن مربی است، این طور می گوید: بچه ها استعداد و انگیزه خوبی برای تمرین دارند. برخی از ورزشکاران با آنکه آینده خوبی دارند، به دلیل بالارفتن شهریه، قید ادامه تمرین را می زنند. ورزشکاران با استعدادی داشتم که به خاطر وضعیت اقتصادی شان نتوانستند در مسابقات کشوری یا بین المللی شرکت کنند.

این مربی ورزش رزمی معتقد است: جوانان حاشیه شهر با غیرت و جدیت، ورزش را دنبال می کنند و انگیزه خوبی برای کسب مقام دارند. به همین دلیل سرمایه گذاری روی استعداد آن ها می تواند چهره ورزشی شهر را دگرگون کند. کامل نیا ادامه می دهد: اگر آن قدری

که برای فوتبال سرمایه گذاری می شود، روی ورزش های دیگر مانند رزمی و ژیمناستیک سرمایه گذاری شود، سکوی قهرمانی بیشتری را در دنیا به دست می آوریم. گاهی قهرمان های رشته های رزمی گمنام هستند و کسی آن ها را نمی شناسد. حتی در برگشت از مسابقات بین المللی، مسئولان به استقبال این ورزشکاران نمی آید.

داوری و چالش هایش

در کنار مربی بودن، کامل نیا در مسابقه ها به داوری هم پرداخته است. داوری را کار آسانی نمی داند و یکی از چالش ها را این طور بیان می کند: داوری کار پراعتباری است و همه بازیکنان دوست دارند در این جایگاه باشند. اما داور جدا از دقت هایی که باید داشته باشد، با چالش های زیادی روبه روست. دو بازیکن و مربی هایشان، خود را برتر می دانند و انتظار دارند که داور به نفع آن ها رأی بدهد. در صورتی که آن ها ضعف های خود را نمی بینند. داور بودن لحظه های تلخ و شیرینی هم دارد. کامل نیا می گوید: ناسزاگویی به داور از آن لحظه های تلخ است که برای همه داورها اتفاق می افتد. البته از این تلخ تر آسیب دیدن ورزشکاران حین مسابقه است. به نظرم وظیفه اصلی یک داور، مراقبت از سلامتی دو بازیکن است.

ترویج روحیه سخت کوشی

شایان می بالی هجده سال دارد و دو سال قبل با استاد کامل نیا تمرین را شروع کرده است. او یکی از خصلت های خوب استادش را این گونه برایشان توضیح می دهد: فرد سخت کوشی است و این روحیه را به شاگردانش هم انتقال می دهد. یکی از ویژگی های خوب استاد این است که آن قدر بالای سر شاگردش می ایستد تا تکنیک را به خوبی اجرا کند. به دنبال آن است که شاگردانش هم ارتقا پیدا کنند.

ادامه دادن، به خاطر استادم

محمد فروزنده ۴۳ سال دارد و دو سال پیش از شهر کرد به مشهد آمده است. بارها برایش موقعیت کاری در جاهای مختلف کشور فراهم شد اما به خاطر ورزش و مربی اش، کامل نیا نرفته است. او می گوید: روزهای اولی که شروع کرده بودم، هر زمان خسته می شدم، استاد می گفت: «محمد! بس یک عدد است؛ خودت را درگیر آن نکن. ادامه بده.» تشویق هایش دلگرمم کرد. همین روحیه خستگی ناپذیر مربی و دلگرمی هایش باعث شده است تمرین ها را تا امروز ادامه بدهم.